

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Ивица Каузларић

Ивица Каузларић је рођен 1943. године у Земуну. Одрастао је са мајком, као син јединац. Отац му је погинуо 1945. године, те се њега ни не сећа. Живели су скромно, али и поред тога на детињство гледа као на леп период живота. Током основне школе, био је члан секције авио-моделарства и Извиђача. Са Извиђачима је путовао по тадашњој Југославији. Ипак, авионом је летео само једном у животу- 1954. године када је са својом групом моделара освојио награду - лет изнад Београда, који је био у малом авиону са дрвеним клупама, пропраћен буком и дрмањем. Данас га унука која живи у Дубајиу зове да дође, али он никако не прихвата да лети авионом.

Уписавши средњу школу, одабрао је и своју будућу професију - кинооператер. Одувек га је занимао рад биоскопа, као мали кад би ишао да гледа филм, увек би прво гледао горе у кабину одакле се пуштају филмови. То је био тип дуалног образовања где је три дана ишао у школи, а три дана радио у биоскопима Београд филма, у којима ће провести цео свој радни век, али и упознати супругу Зору са којом ће се венчати 1968. године и добити троје деце - ћерку 1970. године и два сина близанца 1971. године. Као млада генерација, угледали су се на старије. Многе је Други светски рат прекинуо у школовању. Међутим, тадашњи систем је свима давао могућност да раде, да се усавршавају и образују - није радио онај који није хтео. Ивица је такође то прихватио и након завршене средње стручне школе, ишао је на додатно двогодишње усавршавање у Загреб. Био је савестан и добар радник, те је постао један од најмлађих пословођа у Београд филму. Посао у бископу је подразумевао свакодневни контакт са људима, што каже да је изазовно- и са позитивне и са негативне стране. И сам се присећа разних догађаја, на пример- била је једна жена која је гледала сваки филм, увек у 11х и увек би инсистирала да добије 17. ред 1. седиште. Биоскоп (20. октобар) у којем је Ивица најдуже радио, 23 године, налазио се у близини железничке станице, па су људи долазили да убију време, са сендвичима, пљескавицама, јогуртима... У време санкција,

90их година, могли су само индијске филмове да добију и пуштају. Кожа на седиштима је пропала, а како није било средстава, те нису могли да је замене, скинули су је. Једном приликом, долазе две госпође и кукају што су дрвена седишта. А у то време је масовно почело да се прича о о Сиди. Ивици у тренутку сине идеја и каже- госпођо, ми сваки други дан прскамо седишта због сиде са овим- показивајући им иза велику посуду средства, које је заправо било против буба. Госпође су биле презадовољне. Једном је чак изашао у новинама- група људи га је оптужила да намерно брзо мења титлове на филмовима. Напамет је научио много филмова, посебно се сећа једног од првих америчких филмова који су се приказивали код нас- „Бал на води“, а када су га питали који је по њему најбољи филм, он је одговорио да је то „Тесна кожа 1“, наш култни домаћи филм, али из простог разлога што је он толико био гледан да су само од њега примали шест месеци плату.

Каже да му посао није био напоран, али да је био специфичан. Морао је да буде присутан, а радио је и викендима и празницима. Иако је и супруга радила у биоскопу, ипак су успевали да ускладе породични живот и одгајање троје деце. Када су од предузећа 1973. године добили велики стан у којем и данас део породице живи, његова мајка се уселила са њима и помагала им, а он и супруга су увек пазили да раде супротне смене, не би ли увек неко био са децом.

Сматра да су млади некада били слободнији и да је било више дружења. Иако су постојале класне разлике, неки били боље обучени од других, нису учени да то истичу и да се по томе осуђују. Ишло се на игранке, утакмице, куглање, у кафане. Лети се ишло на Лидо, или скелом преко Дунава, у Црвенку. Када је основао породицу, летовали су 15 година за редом по 25 дана у кампу у Буљарицама, у Црној Гори.

Он сматра да је социјална равноправност била далеко поштенија него сада и да су имали јако лепу државу Југославију. Да су комунизам, социјализам и самоуправљање добро замишљени системи који пак у пракси нису доживели свој пун потенцијал. И сам је био члан Савеза комуниста, део самоуправљачког система- управник и пословођа, али је увек веровао да особа прво мора да обавља свој посао одговорно и ваљано, занемарујући било какву позицију. Зато се временом разочарао у Савез, а тек данашње политичке странке по њему имају потпуно погрешан систем вредновања- не можеш да будеш члан уколико си негативна личност.

Користи интернет и има проиле на друштвеним мрежама. Од новина чита „Спортски журнал“ и „Политику“ уз коју је као мали научио слова, али прескаче политичке теме, прати само дешавања у граду, спорт, културу и читуље. На телевизији погледа по неки филм или емисију, а пренос скупштине и ријалити програма би забранио.

Хоби му је дуго била фотографија, чак је и сам израђивао фотографије у стану. И даље чува прелепе фотографије супруге и деце. Дуго се сад већ не бави тиме, иако се добро сећа првог фотоапарата - чувене Лајке (Леица).

Запослио се 1961. године, а пензионисао 2003. По поласку у пензију је имао план да сваке недеље иде у свој биоскоп. Нажалост, није успео то обећање дуго да одржи с обзиром на то да су Београд филм и његови биоскопи затворени.

На питање како је размишљао о старости када је био млад, одговара да се увек сам питао да ли ће доживети старост. Увек га је копкало то што му је отац погинуо у четрдесетој години несрећним случајем, од удара струје. А онда кад је сам дошао у те године, видео је да то и нису неке године. Потом је размишљао да ли ће доживети пензију, јер му је мајка ми је умрла са 67 година од инфаркта. Међутим, сада, са 77

година, ужива - шета, дружи се са комшијама из зграде и само се нада да ће га здравље служити. Са својом пензијом добро живи, јер каже да није мегаломан и рационално троши новац.

Што се тиче улоге старијих у друштву, верује да су у породици баке и деке ту да се нађу, припомогну, али никако да васпитавају децу - то је посао родитеља.

Младима поручује да у животу буду скромни, да је поента да будеш добар човек, да све људе прихватиш онакви какви су, да пријатеље чуваш, а да се од непријатеља, од оних који ти желе зло склониш.

Ивица живи са своја два сина, снајом, и унуцима. Супруга му је преминула 2011. године, али је се сећа уз лепе емоције - сваки пут кад би је споменуо, рекао би *моја* Зора. Истиче како је била много лепа жена, дивна супруга и мајка.

Разговор је текао природно и лако, вероватно јер се већ дуго познајемо тако што је он деда моје најбоље пријатељице, а посебно ме је заволео због тога што сам и ја из Земуна, о коме причамо сваки пут кад се видимо.

У Земуну, 2020.

Сара Делић